

ประเด็นการนำเสนอผลงานวิจัยครั้งที่ ๑๗ ปี ๒๕๖๗

การวิจัยเรื่อง	การพัฒนาผลการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อมโดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา ปีการศึกษา ๒๕๖๖
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวสุภาพร แสนสุดสวาท
ตำแหน่ง	ครูผู้สอน
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี
ชื่อสถาบันศึกษาที่ทำงาน	วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา
โทรศัพท์ส่วนตัว	๐๘๗ ๗๘๕-๔๘๙๓
ปีที่ทำวิจัยเสร็จ	๒๕๖๖
ประเภทวิจัย	วิจัยในชั้นเรียน

บทคัดย่อ

การวิจัยการพัฒนาผลการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา ปีการศึกษา ๒๕๖๖ มีวัตถุประสงค์ ๑. เพื่อพัฒนาผลการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา โดยใช้โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ๒. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนของผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในรายวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา โดยการใช้กิจกรรมกลุ่มเป็นเครื่องมือในการวัดผล มีระยะเวลาในการวิจัย ๓๐ วัน ๑ เดือน ๑๖ คาบเรียน ผลการวิจัยที่พบว่า ผลการเรียนในรายวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด การสอนด้วยวิธีการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าด้วยวิธีเรียนแบบปกติ อาจเนื่องมาจากการสอนโดยวิธีการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มจะประกอบด้วยนักเรียนกลุ่ม A เรียนดี กลุ่ม B เรียนอ่อน สมาชิกทุกคนจะต้องมีส่วนร่วมในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ โดยนักเรียนแต่ละคนต้องพยายามทำความเข้าใจเนื้อหา นักเรียนที่มีผลการเรียนดี ต้องให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่จับคู่ที่มีผลการเรียนอ่อน ด้วยการอธิบายยกตัวอย่างเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และเป็นกิจกรรมที่เน้นการทำงานกลุ่ม เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้สมาชิกที่เรียนอ่อนมี ผลการเรียนสูงขึ้น จากการศึกษาการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนส่งผลให้นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีคะแนนทดสอบทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และโดยรวมมีคะแนนพัฒนาการของนักเรียนที่เรียนอ่อนในแต่ละครั้งอยู่ในระดับคุณภาพที่ดี

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

๑. ควรนำรูปแบบการวิจัยโดยวิธีการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้กับเนื้อหาการเรียนในรายวิชาด้านการตลาดในระดับชั้นอื่น ๆ หรือรายวิชาอื่นต่อไป
๒. ควรนำวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ไปพัฒนาร่วมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบต่าง ๆ

ความสำคัญของปัญหา

การเปลี่ยนแปลงทางสังคม มีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแนวคิดในการจัดการซึ่งมีผลมาถึงแนวคิด การปฏิรูปการศึกษาด้วย ทั้งนี้เพราะการศึกษาเป็นกลไกสำคัญที่สามารถพัฒนาคุณภาพของบุคคลเพื่อให้บุคคล กลับมาพัฒนาสังคมของประเทศให้อยู่รอดและมีความสุข สาระสำคัญของการปฏิรูปการศึกษา เป็นตัวกำหนดการ ปฏิบัติในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งระบุไว้ชัดเจนให้มีการจัดการเรียนการสอนโดยยึด ผู้เรียนเป็นสำคัญ เพราะถือว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริงและยั่งยืน ซึ่งสภาพปัญหาดังกล่าวนี้นี้ชี้ให้เห็นว่าปัญหาในการจัดการเรียนการสอนควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้การ เรียน สัมฤทธิ์ผลตามจุดประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน แนวทางแก้ปัญหาได้แก่การจัดทำแผนจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตร ซึ่งได้ตระหนักถึงความรับผิดชอบที่ต้องจัดการเรียนการสอนให้บังเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ ครอบคลุมจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมทั้งทางด้านพุทธิสัย ทักษะพิสัย คุณธรรมและจริยธรรม ตามคุณลักษณะอัน พึงประสงค์ กล่าวว่าการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับการดำรงชีวิต เหมาะสมกับ ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนจะบังเกิดการ เรียนรู้ด้วยตนเอง ในฐานะครูผู้สอน จึงได้นำการพัฒนาความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับธุรกิจ มาใช้ในการจัดการเรียนการ สอนให้สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างของผู้เรียนโดยวิธีการใช้ แบบทดสอบ เน้นกระบวนการคิด การลงมือปฏิบัติและการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและบูรณาการคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่เน้นให้ ผู้เรียนเป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุขนำไปสู่การเป็นทรัพยากรบุคคลอันมีคุณภาพที่ดีในอนาคตต่อไป

จากการที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์สอนวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา ได้รับมอบหมาย ให้ทำการสอนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ตามหลักสูตรได้กำหนดให้ นักเรียนชั้น ปวช.๒ เรียนในภาคเรียนที่ ๒ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับหลักการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ประเภท รูปแบบของธุรกิจขนาดย่อม การเป็นผู้ประกอบการ การเริ่มต้นธุรกิจขนาดย่อมทำเลที่ตั้ง การตลาดและแผนธุรกิจ การจดทะเบียนจัดตั้งธุรกิจกฎหมายและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ แหล่งเงินทุน พบว่าการเรียนของนักเรียน สามารถแบ่งกลุ่มของนักเรียน ๑. กลุ่ม A เรียนดี ๒. กลุ่ม B เรียนอ่อน ในฐานะที่ครูผู้สอนจึงได้ค้นหาวิธีการแก้ไข เพื่อให้นักเรียนในกลุ่ม B ที่เรียนอ่อน มีผลการเรียนที่ดีขึ้น จึงมีการทดลองใช้รูปแบบวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วย เพื่อน เพื่อให้ให้นักเรียนมีความเข้าใจและมีผลการเรียนในวิชานี้ที่ดีขึ้น จึงมีการทดลองใช้วิธีการสอนแบบรูปแบบ เพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อเป็นทางเลือกในการแก้ปัญหาผลการเรียนและพฤติกรรมเรียนอ่อน เพื่อช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักเรียนรายวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อพัฒนาผลการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒

สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา โดยใช้โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

๒. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนของผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียน

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา

สมมติฐานของการวิจัย

๑.ผลการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒

สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา โดยใช้โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ก่อนและหลังเรียนมีการพัฒนาแตกต่างกัน

๒.ผลการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒

สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา โดยใช้โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวความคิด

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

การสอนโดยใช้โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน วิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ของนักเรียนปวช.๒ สาขาวิชาการตลาด

๑.ผลการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา โดยใช้โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนก่อนและหลังเรียนมีการพัฒนาแตกต่างกัน

๒.ผลการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา โดยใช้โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ตัวแปรที่ศึกษา

๑. ตัวแปรต้น คือ การสอนโดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน วิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ของนักเรียน
ปวช.๒ สาขาวิชาการตลาด

๒. ตัวแปรตาม ได้แก่

๑. ผลการเรียนรู้ วิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา โดยใช้โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ก่อนและหลังเรียน มีการพัฒนาแตกต่างกัน

๒. ผลการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ วิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา โดยใช้โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ผลการเรียนรู้ หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการประเมินผลก่อน - หลังเรียน ซึ่งเครื่องมือเป็นข้อสอบที่อาจารย์สร้างขึ้นเอง

๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบก่อน-หลังเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม เป็นแบบทดสอบปรนัย

๓. นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับชั้นปวช.๒ รอบเช้า วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา ปีการศึกษา ๒๕๖๖

๔. รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจับกลุ่มเพื่อนในห้องเดียวกันกลุ่ม A เรียนดี และกลุ่ม B เรียนอ่อนเพื่อช่วยกันสอนและทำความเข้าใจในการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม

๕. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้หลังจากจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้สื่อการสอนและจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รวมทั้งการใช้รูปแบบการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

๑. บทความที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
๒. บทความที่เกี่ยวกับที่เกี่ยวกับความสนใจ
๓. บทความที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
๔. บทความที่เกี่ยวกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
๕. บทความที่เกี่ยวกับสื่อการสอน
๖. บทความที่เกี่ยวกับการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

๑. การจัดการเรียนการสอน

ความหมายของการจัดการเรียนการสอน

การให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอน มีผู้ให้ความหมายที่คล้ายคลึงกันใน หลักการแต่มีรายละเอียดที่แตกต่างกัน ดังนี้

ไสว พักขาว (๒๕๕๔ : ๑๘) ให้ความหมายการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการที่มี การวางแผน เพื่อจัดสภาพการณ์ให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ตามเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งในระหว่างกระบวนการปฏิสัมพันธ์นั้นผู้สอนก็จะได้ เรียนรู้จากผู้เรียนด้วย

ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม (๒๕๕๔ : ๒๓๖ -๒๓๗) การเรียนการสอน หมายถึง การปฏิบัติต่าง ๆ ที่ เกี่ยวกับการเรียนการสอนเพื่อให้การสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุสู่ จุดประสงค์การสอนที่กำหนดไว้

วรthyา ธรรมกิตติภพ (๒๕๕๘ : ๒๔) ได้สรุปการเรียนการสอน หมายถึง ขั้นตอน ข้อเสนอแนะในการ ดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้สัมพันธ์กับเนื้อหา เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้หรือเกิดประสิทธิผลแก่ผู้เรียน หรือบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพผู้เรียนเพื่อให้การสอนดำเนินไปอย่างมี ประสิทธิภาพและการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุสู่จุดประสงค์การสอนที่กำหนดไว้

อรทัย มูลคำและสุวิทย์ มูลคำ (๒๕๕๕ : ๑๑) ได้ให้ความหมาย การเรียนการสอน หมายถึง การจัด กิจกรรมประสบการณ์หรือสถานการณ์ใดๆที่มีความหมายกับผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติและปฏิสัมพันธ์กับสิ่งเหล่านี้ ด้วยตนเอง โดยการสังเกต วิเคราะห์ ปฏิบัติ สรุป เพื่อสร้างนิยามความหมายและผลิตองค์ความรู้ด้วยตนเอง ทำให้ เกิดการเรียนรู้ทุกด้านอย่าง สมดุล

กรมวิชาการ (๒๕๕๔) ให้ความหมายการเรียนการสอน หมายถึง ขั้นตอนที่ครูนำกิจกรรม ต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในแผนการเรียนรู้มาสู่การปฏิบัติจริง โดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และมีคุณลักษณะตามเป้าหมายที่ต้องการ

จากที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนนั้นหมายถึง สภาพการเรียนรู้ ที่กำหนดขึ้น เพื่อ นำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในแผนการเรียนรู้ให้เหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหาและสภาพแวดล้อม การเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

๒. บทความที่เกี่ยวข้องกับที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

โพลเวล (Powell. ๑๙๖๓ : ๓๓๐) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง แรงผลักดันที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

จากความหมายที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกอยากรู้อยากเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งที่เป็นบุคคล สิ่งของ กิจกรรม ซึ่งแสดงออกโดยการศึกษาค้นคว้า เพิ่มเติมการติดตามความเปลี่ยนแปลงของสิ่งที่สนใจนั้น

สุโท เจริญสุข (๒๕๒๒ : ๗๒) ให้แนวการจัดการเรียนตามความสนใจของผู้เรียนไว้ดังนี้

๑. คำนึงถึงสัญญาติญาณความอยากรู้อยากเห็นของผู้เรียนโดยนำเอาเรื่องราวหรือสิ่งแปลกใหม่มาเล่าหรือแสดงให้นักเรียนดู
๒. ทำบทเรียนให้สนุกโดยใช้อุปกรณ์การสอนหรือเทคนิควิธีการสอนหลาย ๆ รูปแบบ
๓. ทำให้บทเรียนกระจำ โดยใช้ถ้อยคำที่ง่าย ๆ หรือ เน้นรูปธรรมมากกว่านามธรรม
๔. ให้นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็น หรือกระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรมการเรียนอยู่เสมอด้วยการใช้คำถาม ใช้กิจกรรม หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ เข้ามาช่วยสอน
๕. จัดสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวให้ผู้เรียนน่าสนใจ เช่น จัดนิทรรศการ การอภิปรายจัดชุมนุม จัดการแสดงหนังสือ ฯลฯ

วนิช บรรจง และคนอื่น ๆ (๒๕๑๖ : ๓๓-๓๔) เสนอแนะวิธีการสร้างความสนใจไว้ดังนี้

๑. ก่อนจะสอนเรื่องใดก็จำ ต้องสร้างความรู้พื้นฐานในเรื่องนั้น ๆ ให้แก่นักเรียนก่อน
๒. จัดบทเรียนให้เหมาะสมกับความสามารถในการเรียนของนักเรียน
๓. จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ทำงานได้สำเร็จเป็นขั้นเป็นอัน
๔. ชี้แจงให้นักเรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้นักเรียนอยากเรียนและมีความสนใจในงานนั้นมากขึ้น
๕. ในการสอนครูควรชี้ให้นักเรียนได้เห็นความน่าสนใจของเรื่องที่เรียน
๖. จัดสภาพในการเรียนให้เป็นที่น่ารื่นรมย์
๗. ในการสอนแต่ละครั้ง ครูควรจัดหาอุปกรณ์การสอนที่เหมาะสมมาใช้
๘. ในการสอนแต่ละครั้ง ครูต้องมุ่งสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชานั้นควบคู่ไปด้วย
๙. ควรจัดให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมให้มากที่สุด
๑๐. จัดบทเรียนให้มีความหมายต่อชีวิตของนักเรียน

สรุปได้ว่า การสร้างความสนใจในบทเรียน เป็นหน้าที่ที่สำคัญของครูผู้สอนที่จะต้องทำให้เกิดขึ้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งจะต้องใช้เทคนิคและวิธีการสอนที่เร้าความสนใจดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้สึกอยากรู้อยากเรียน รู้ ติดตาม แสวงหาคำตอบเพื่อที่จะทำให้นักเรียน ประสบความสำเร็จในการเรียนต่อไป

(Motivation Theories) ความหมายของแรงจูงใจ

คำว่า “แรงจูงใจ” (Motivation) มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า “Mover”(Kidd, ๑๙๗๓:๑๐๑) ซึ่งมีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “to move” อันมีความหมายว่า “เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือชักนำบุคคลให้เกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ” (To move a person to a course of action) ดังนั้นแรงจูงใจจึงได้รับความสนใจมากในทุกๆวงการ

สำหรับโลเวลล์ (Lovell, ๑๙๘๐: ๑๐๙) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า “เป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความมานะพยายามเพื่อที่จะสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ”

ไมเคิล คอมแจน (Domjan ๑๙๙๖: ๑๙๙) อธิบายว่า “การจูงใจเป็นภาวะในการเพิ่มพฤติกรรมการกระทำกิจกรรมของบุคคลโดยบุคคลจงใจกระทำพฤติกรรมนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ”

แฮนสัน (Hanson, Mark E., ๑๙๙๖: ๑๙๕) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า “สภาพภายในที่กระตุ้นให้มีการกระทำหรือการเคลื่อนที่ โดยมีช่องทางและพฤติกรรมที่นำไปสู่เป้าหมาย”

๒. บทความที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเรื่องที่นักวิชาการให้ความสนใจมาโดยตลอดจึงพยายามศึกษาองค์ประกอบที่มีส่วนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการใช้ความสามารถและศักยภาพมีอยู่ในตนเองให้เกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (อ้างถึงใน น้ำเพชร สีนทอง, ๒๕๔๑, หน้า ๑๖) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่าตั้งแต่เด็กเกิดมาและเจริญเติบโตในครอบครัวจนกระทั่งเข้าสู่วัยเรียน ได้แก่ คุณลักษณะของนักเรียน คุณภาพการจัดการเรียนในโรงเรียน ความสามารถติดตัวมาแต่กำเนิดและภูมิหลังของครอบครัว

สมพร เชื้อพันธ์ (๒๕๔๗, หน้า ๕๓) สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หมายถึง ความสามารถ ความสำเร็จและสมรรถภาพด้านต่างๆของผู้เรียนที่ได้จากการเรียนรู้อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกฝน หรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคลซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีการต่างๆ

พิมพันธ์ เตชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข (๒๕๔๘, หน้า ๑๒๕) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน

ปราณี กองจินดา (๒๕๔๙, หน้า ๔๒) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถหรือผลสำเร็จ ที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย และยังได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ตามลักษณะของวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน

รสริน พันธุ (๒๕๕๐ : ๓๗) กล่าวว่า ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลของการเรียนการสอนหรือความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการได้รับการฝึกฝน สั่งสอนในด้านความรู้ และทักษะที่ได้พัฒนาขึ้นตามลำดับขั้นในวิชาต่าง ๆ

ศิริพร สะอาดล้วน (๒๕๕๑ : ๒๘) กล่าวว่า ความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลรวมของมวลประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ในด้านของทักษะ ความรู้ ความสามารถ ซึ่งผลการเรียนรู้นั้นสามารถแสดงออกมาได้และสามารถที่จะวัดได้

สุพัตรา เกษมเรืองกิจ (๒๕๕๑ : ๓๒) กล่าวว่า ความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถในการแก้ปัญหาและทักษะทางวิชาการรวมทั้งสมรรถภาพทางสมองด้านต่าง ๆ ที่ได้จากการอบรมสั่งสอนและวัดได้โดยอาศัยเครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย

สิริสรณ์ สิทธิรินทร์ (๒๕๕๔ : ๑๘) กล่าวว่า ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จทางการเรียนของบุคคลที่วัดได้จากกระบวนการทดสอบหรือกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบด้วยวิธีการอย่างหลากหลาย เช่น การตรวจผลงานของผู้เรียน การสังเกตพฤติกรรม เป็นต้น

กูด (Good, ๑๙๙๓ : ๗อ้างถึงใน รสริน พันธุ์, ๒๕๕๐ : ๔๒) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ คือ การทำให้สำเร็จ (accomplishment) หรือประสิทธิภาพทางการกระทำที่กำหนดให้ หรือในด้านความรู้ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การซึ่งความรู้ (knowledge attained) การพัฒนาทักษะในการเรียน ซึ่งอาจจะพิจารณาจาก คะแนนสอบที่กำหนดให้ คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้ หรือทั้งสองอย่าง

๓. บทความที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไพโรจน์ คะเชนทร์ (๒๕๕๖) ได้จัดประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher made tests) และแบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized tests) ซึ่งทั้ง ๒ ประเภทจะถามเนื้อหาเหมือนกัน คือถามสิ่งที่ผู้เรียนได้รับการเรียนการสอนซึ่งจัดกลุ่มพฤติกรรมได้ ๖ ประเภท คือ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมิน

๔.๑แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองเพื่อใช้ในการทดสอบผู้เรียนในชั้นเรียน แบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ

๔.๑.๑แบบทดสอบปรนัย (Objective tests) ได้แก่
แบบถูก – ผิด (True-false) แบบจับคู่ (Matching) แบบเติมคำให้สมบูรณ์ (Completion) หรือแบบคำตอบสั้น (Short answer) และแบบเลือกตอบ (Multiple choice)

๔.๑.๒แบบอัตนัย (Essay tests) ได้แก่ แบบจำกัดคำตอบ (Restricted response items) และแบบไม่จำกัดคำตอบ หรือ ตอบอย่างเสรี (Extended response items)

๔.๑.๓แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized tests) เป็นแบบทดสอบที่สร้าง โดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ในเนื้อหา และมีทักษะการสร้างแบบทดสอบ มีการวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบ มีคำชี้แจงเกี่ยวกับการดำเนินการสอบ การให้คะแนนและการแปลผล มีความเป็นปรนัย (Objective) มีความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) แบบทดสอบมาตรฐาน ได้แก่ California Achievement Test, Iowa Test of Basic Skills, Stanford Achievement Test และ the Metropolitan Achievement tests เป็นต้น

ส่วนพวงรัตน์ ทวีรัตน์ ได้จัดประเภทแบบทดสอบไว้ ๓ ประเภท ดังนี้

๑. แบบปากเปล่า เป็นการทดสอบที่อาศัยการซักถามเป็นรายบุคคล ใช้ได้ผลดีถ้ามีผู้เข้าสอบจำนวนน้อย เพราะต้องใช้เวลาถามได้ละเอียด เพราะสามารถโต้ตอบกันได้

๒. แบบเขียนตอบ เป็นการทดสอบที่เปลี่ยนแปลงมาจากการสอบแบบปากเปล่า เนื่องจากจำนวนผู้เข้าสอบมากและมีจำนวนจำกัด แบ่งได้เป็น ๒ แบบ คือ

๒.๑ แบบความเรียง หรืออัตนัย เป็นการสอบที่ให้ผู้ตอบได้รวบรวมเรียบเรียงคำพูดของตนเองในการแสดงทัศนคติ ความรู้สึก และความคิดได้อย่างอิสระภายใต้หัวเรื่องที่กำหนดให้ เป็นข้อสอบที่สามารถ วัดพฤติกรรมด้านการสังเคราะห์ได้อย่างดี แต่มีข้อเสียที่การให้คะแนน ซึ่งอาจไม่เที่ยงตรง ทำให้มีความเป็นปรนัยได้ยาก

๒.๒ แบบจำกัดคำตอบ เป็นข้อสอบ ที่มีคำตอบถูกได้เงื่อนไขที่กำหนดให้อย่างจำกัด ข้อสอบแบบนี้แบ่งออกเป็น ๔ แบบ คือ แบบถูกผิด แบบเติมคำ แบบจับคู่ และแบบเลือกตอบ

๓. แบบปฏิบัติ เป็นการทดสอบที่ผู้สอบได้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยการกระทำหรือลงมือปฏิบัติจริงๆ เช่น การทดสอบทางดนตรี ช่างกล พลศึกษา เป็นต้น

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งได้ ๒ ประเภท คือ แบบทดสอบมาตรฐาน ซึ่งสร้างจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านวัดผลการศึกษา มีการหาคุณภาพเป็นอย่างดี ส่วนอีกประเภทหนึ่ง คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการทดสอบในชั้นเรียน ในการออกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำศัพท์เพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้เลือกแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบปฏิบัติ ในการวัดความสามารถในการนำ คำศัพท์ไปใช้ในการสื่อสารด้านการการพูดและการเขียน และเลือกแบบทดสอบแบบเขียนตอบที่จำกัดคำตอบโดยการเลือกตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้ ในการวัดความรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และการนำคำศัพท์ไปใช้ในการฟังและการอ่าน

๔. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความจำเป็นต่อการเรียนการสอน หรือการตัดสินผลการเรียน เพราะเป็นการวัดระดับความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลหลังจากที่ได้รับการฝึกฝน โดยอาศัยเครื่องมือ ประเภทแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ซึ่งเป็นเครื่องมือที่นิยมมากที่สุด

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามแนวคิดของ Bloom ถือว่าสิ่งใดก็ตาม ที่มีปริมาณอยู่จริงสิ่งนั้นสามารถวัดได้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็อยู่ภายใต้กรอบแนวคิดดังกล่าว ซึ่งผลการวัดจะเป็นประโยชน์ในลักษณะทราบและประเมินระดับความรู้ ทักษะและเจตคติของนักเรียน และระดับความรู้ความสามารถตามแนวคิดของ Bloom มี ๖ ระดับ ดังนี้

๑. ความจำ คือ สามารถจำเรื่องต่าง ๆ ได้ เช่น คำจำกัดความสูตรต่าง ๆ วิธีการ เช่น นักเรียนสามารถบอกชื่อสารอาหาร ๕ ชนิดได้ นักเรียนสามารถบอกชื่อธาตุที่เป็นองค์ประกอบของโปรตีนได้ครบถ้วน
๒. ความเข้าใจ คือ สามารถแปลความ ขยายความ และสรุปใจความสำคัญได้
๓. การนำไปใช้ คือ สามารถนำความรู้ ซึ่งเป็นหลักการ ทฤษฎี ฯลฯ ไปใช้ในสภาพการณ์ที่ต่างออกไปได้
๔. การวิเคราะห์ คือ สามารถแยกแยะข้อมูลและปัญหาต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อยเช่น วิเคราะห์องค์ประกอบ ความสัมพันธ์ หลักการดำเนินการ
๕. การสังเคราะห์ คือ สามารถนำองค์ประกอบ หรือส่วนต่าง ๆ เข้ามารวมกันเป็นหมวดหมู่อย่างมีความหมาย
๖. การประเมินค่า คือ สามารถพิจารณาและตัดสินจากข้อมูล คุณค่าของ หลักการโดยใช้มาตรการที่ผู้อื่นกำหนดไว้หรือตัวเองกำหนดขึ้น

๕. สื่อการสอนวีดิทัศน์

ความหมายของสื่อวีดิทัศน์

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้บัญญัติศัพท์“วีดิทัศน์” ไว้ว่า คำว่า วิดี มาจากคำภาษาบาลีว่า“วติ” ซึ่งหมายถึงแสง และออกเสียงคล้ายศัพท์เดิม คือ วิดิทัศน์ ในภาษาอังกฤษ แต่หลายแห่งใช้คำเรียกที่แตกต่างกันไป บางแห่งจึงใช้คำว่า แถบวิดิทัศน์บ้าง บางแห่งจึงใช้คำว่า ภาพทัศน์บ้าง บางแห่งจึงใช้คำว่า แถบบันทึกภาพบ้าง เทปโทรทัศน์บ้าง หรือเรียกทับศัพท์ว่า วิดิทัศน์เทปบ้าง ดังนั้น คำว่า วิดิทัศน์หรือภาพทัศน์ก็คือ วิดิทัศน์ (video)

๒. ในบรรดาสื่อการสอนที่ได้นำไปใช้เป็นเครื่องช่วยการเรียนการสอนนั้น สื่อวีดิทัศน์เป็นสื่อหนึ่งที่เข้ามามีบทบาท และอิทธิพลต่อการศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะคุณสมบัติของวีดิทัศน์เอื้ออำนวยให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาหลายประการคุณค่า และคุณประโยชน์ของสื่อวีดิทัศน์ด้านการเรียนการสอน มีดังนี้

- ๑) สามารถนำสิ่งที่อยู่ภายนอกห้องเรียนเข้ามาสู่ผู้เรียนในห้องได้
- ๒) สามารถใช้เทคนิคในการถ่ายทำเพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นสิ่งที่เล็กมากๆ ได้อย่างชัดเจนด้วยตาเปล่า
- ๓) สามารถใช้เทคนิคการถ่ายทำให้ผู้เรียนเห็น และเกิดความเข้าใจในกระบวนการบางอย่างซึ่งมนุษย์เราไม่สามารถเห็นได้ตามปกติ เช่น เทคนิคการถ่ายทำภาพอนิเมชัน (animation) ช่วยทำให้สิ่งที่ไม่มีชีวิตเคลื่อนไหวได้เหมือนกับสิ่งมีชีวิต
- ๔) สามารถใช้เทคนิคการซ้อนภาพ (superimposition) จากแหล่งสัญญาณภาพ 2 แหล่งให้ปรากฏอยู่ในจอได้ในเวลาเดียวกัน
- ๕) สามารถเสนอภาพ และเสียงจากสื่ออื่น ๆ ที่ใช้กันในสถานการณ์การเรียนการสอนได้เกือบทุกชนิด ซึ่งทำให้รายการสอนนั้นน่าสนใจและชวนให้น่าติดตามมากขึ้น
- ๖) วีดิทัศน์เอื้ออำนวยให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพสูงสุดได้เพราะสามารถดูซ้ำได้หลายครั้งจนกว่าจะเข้าใจหรือจดจำได้ (ภัทรวดี สว่างภพ. ๒๕๕๔ : ๑)

๖. บทความที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

๑. การสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

๑.๑ ความหมายของการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

กิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นแนวคิดที่เปิดโอกาสให้นักศึกษามีโอกาสได้เรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการกระจายบทบาทการสอนครู ไปสู่ นักศึกษานับว่าเป็นวิธีการที่ยึดนักศึกษาเป็นสำคัญ วิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วย เพื่อนนี้ ได้รับความสนใจจากนักการศึกษาเป็นจำนวนมาก เนื่องจากวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการที่ครูสอนพยายามเข้าถึงความต้องการของนักศึกษา แต่ละคน เป็นแนวคิดที่ส่งเสริมและโน้มน้าวให้เด็กนักศึกษาเกิดทัศนคติที่ดีต่อสมาชิกภายในกลุ่ม วิธีการสอนดังกล่าวนี้ ครูผู้สอนต้องมีการวางแผนไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นการเตรียมนักศึกษาให้เข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ยังสามารถเปลี่ยนบทบาทครูและนักศึกษาได้อีกด้วย เป็นการฝึกให้นักศึกษากล้าแสดงออกทางความคิดมากขึ้น นับได้ว่าเป็นการพัฒนาความคิด การเรียนรู้ของเด็กนักศึกษา (พิกุล ภูมิแสน. ๒๕๓๙ : ๒๘)

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

การสอนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการที่มุ่งให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจต่อการเรียนมากขึ้น เนื่องจากนักศึกษาทุกคนเป็นผู้มีบทบาทในกิจกรรมการเรียนการสอนวิธีการสอนดังกล่าวมีจุดประสงค์ ดังต่อไปนี้

๑. เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เรื่องกระบวนการกลุ่มของนักศึกษาโดยเน้นการให้นักศึกษาช่วยเหลือกัน ตลอดจนเห็น

คุณค่าของการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

๒. เพื่อให้นักศึกษาที่มีระดับความแตกต่างกัน สามารถเรียนประสบการณ์อย่างเดียวกันได้

๓. เพื่อให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้จากแหล่งต่าง ๆ มากขึ้น เช่น จากเพื่อน นักศึกษาด้วยกัน หรือจากอุปกรณ์

ต่าง ๆ ที่นำมาประกอบการเรียน

๔. เพื่อสร้างทัศนคติที่ดี รวมทั้งแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากนักศึกษาผู้สอนรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง หรือรู้สึกว่

ตนเองได้รับความสำเร็จในการเรียน เนื่องจากมีโอกาสได้ทำประโยชน์ให้กับเพื่อนนักศึกษา สำหรับนักศึกษาที่มีปัญหาที่จะลดความกังวลในเรื่องข้อบกพร่องของตนเอง

๕. เพื่อให้การเรียนการสอนมีลักษณะเป็นการสื่อสารมากขึ้น ลักษณะดังกล่าวจะทำปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาดีขึ้น เนื่องจากบรรยากาศในชั้นเรียนมีความเป็นกันเอง
๖. ครูเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำให้คำปรึกษา และคอยสังเกต ตลอดจนการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน คือ

๑. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
๒. ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา
๓. เครื่องมือที่ใช้
๔. การดำเนินการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล
๕. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑) ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ ๒ วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖ จำนวน ๖๕ คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ ๒ สาขาการตลาด ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖ จำนวน ๒๐ คน เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

๒) ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ ใช้เวลาจัดการเรียนรู้ทั้งหมด ๔ สัปดาห์ สัปดาห์ละ ๔ คาบ รวมทั้งหมด ๑๖ คาบเรียน รวมการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน เดือน พฤศจิกายน ๒๕๖๖

๓) เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล

๑. แผนการสอนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม
๒. แบบทดสอบก่อน-หลังเรียนข้อสอบแบบปรนัย

๔) การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยรูปแบบของการวิจัยซึ่งใช้กลุ่มเดียวมีลักษณะของการทดสอบก่อน-หลังเรียน

๑. ศึกษาเทคนิคการสอนและการสร้างแบบทดสอบ
๒. ดำเนินการสอนและปฏิบัติตามวิธีการสอนตามแผนการสอน
๓. ดำเนินการทดสอบก่อน-หลังการสอน เป็นเวลา ๑ เดือน จำนวน ๑๖ คาบ
๔. จัดเก็บรวบรวมผลการทดสอบของนักเรียนแต่ละคน

๕) สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล:

๑. ค่าเฉลี่ย หาค่าเฉลี่ยจากคะแนนแบบทดสอบของนักเรียนโดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูล

๒. สูตรการหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$S = \sqrt{[\sum (x - \bar{x})^2 / (n)]}$$

S : แทนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

Σ : แทนผลรวม

x : แทนค่าข้อมูลแต่ละตัว

$\bar{x}$: แทนค่าเฉลี่ยของข้อมูลทั้งหมด

n : แทนจำนวนข้อมูลทั้งหมด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากผลการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อพัฒนาผลการเรียนวิชาของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด
วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา โดยใช้โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

๒. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนของผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียน

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๒ สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจยานนาวา
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
ตารางที่ ๑ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน

ชื่อ นามสกุล	ก่อนเรียน	หลังเรียน
	๑๐	๑๐
นายพันธณย์ แทนรินทร์	๓	๖
นายทยากร คงนิม	๔	๗
นายวัชรพล แสงราช	๕	๖
นายธัชธรรม วงศ์อัจฉริยะ	๗	๘
นายอนุวัฒน์ โภคชาติ	๔	๖
นายสันตพันธุ์ รัตนา	๘	๙
นายจักรพงษ์ อภัย	๙	๑๐
นายชัยสิทธิ์ คณะน้อย	๘	๙
นายไกรวิชญ์ กล่อมปาน	๕	๖
นายนิภัทร ชัยปัญญา	๕	๗
นายธณพล เชียงเขียว	๓	๖
น.ส.พฤษชาติ ใจเอื้อ	๙	๑๐
น.ส.วรรณษา สมภูมิ	๗	๙
น.ส.ชมพูนุช แก้ววรรณ	๗	๙
น.ส.นภัสสร เกตุภักดีกุล	๗	๙
น.ส.ธิดาภา คະເນນິກ	๗	๙
น.ส.พลอยชมพู ประเสริฐ	๗	๑๐
น.ส.อัญชิสรา ไร่ล้อม	๗	๙
น.ส.วิริยาภรณ์ บัวทอง	๗	๙
น.ส.พรรษชล ประจักษ์โชค	๘	๑๐
ค่าเฉลี่ย	๖.๓๕	๘.๒
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	๓.๒๗	๒.๒๖

จากตารางที่ ๑ พบว่า คะแนนทดสอบก่อนการเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๖.๓๕และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๓.๒๗ และคะแนนทดสอบหลังการเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๘.๒ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๒.๒๖ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม โดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ปรากฏว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเรียนรู้ของนักเรียนหลังจากที่เรียนโดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีคะแนนพัฒนาการอยู่ในระดับคุณภาพที่ดี

อภิปรายผล

ผลการวิจัยที่พบว่า ผลการเรียนรู้ในรายวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ สาขาการตลาด การสอนด้วยวิธีการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าด้วยวิธีเรียนแบบปกติ อาจเนื่องมาจากการสอนโดยวิธีการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มจะประกอบด้วยนักเรียนกลุ่ม A เรียนดี กลุ่ม B เรียนอ่อน สมาชิกทุกคนจะต้องมีส่วนร่วมในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ โดยนักเรียนแต่ละคนต้องพยายามทำความเข้าใจเนื้อหา นักเรียนที่มีผลการเรียนดีต้องให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่จับคู่ที่มีผลการเรียนอ่อน ด้วยการอธิบายยกตัวอย่างเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และเป็นกิจกรรมที่เน้นการทำงานกลุ่ม เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้สมาชิกที่เรียนอ่อนมี ผลการเรียนรู้สูงขึ้น

จากการศึกษาการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนส่งผลให้นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีคะแนนทดสอบทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และโดยรวมมีคะแนนพัฒนาการของนักเรียนที่เรียนอ่อนในแต่ละครั้งอยู่ในระดับคุณภาพที่ดี

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำรูปแบบการวิจัยโดยวิธีการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้กับเนื้อหาการเรียนในรายวิชาด้านการตลาดในระดับชั้นอื่น ๆ หรือรายวิชาอื่นต่อไป
2. ควรนำวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ไปพัฒนาร่วมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบต่าง ๆ

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๔๖). กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช ๒๕๔๕(ปรับปรุง พ.ศ.๒๕๔๖)
- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. ๒๕๔๔. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔
- กรุงเทพมหานคร : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ศูนย์พัฒนาหลักสูตร, กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ.
- กัณหา คำหอมกุล. (๒๕๕๕). การพัฒนาความสามารถในการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบแผนผังความคิด . มหาวิทยาลัยศิลปากร/กรุงเทพฯ.
- จรัส โพธิ์จันทร์. (๒๕๕๓). “ความพึงพอใจในการทำงานของอาจารย์วิทยาลัยพยาบาลในภาคเหนือ”
- วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- จันทิมา เมยประโคน. (๒๕๕๕). “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจในการเรียนวิชา ศิลปะ เรื่อง การสร้างสรรค์จากเศษวัสดุ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่เรียนด้วยการ จัดการเรียนรู้แบบ ๔ MAT” (ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๕๕),
- จิราภรณ์ เฟื่องฟู. (๒๕๕๙). “การพัฒนาการคิดวิเคราะห์โดยใช้สื่อวีดิทัศน์ในเรื่อง พันธะเคมีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ” (วิทยานิพนธ์ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, ๒๕๕๙),
- ชาติชาย พัทธกัณนาคม. ๒๕๕๔. จิตวิทยาการเรียนการสอน.กรุงเทพมหานคร :จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทกา พหลยุทธ์. (๒๕๕๔) รายงานการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ CIPPA MODEL ๖๐๕ ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖.<http://www.thairesearch.org/result/info2.php?>
- นิภาพร ช่วยธานี. (๒๕๕๖). “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพลศาสตร์ด้วยวิธีการสอนแบบสื่อวีดิทัศน์ของ นักศึกษา คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีการประมง”. วารสารวิชาการและวิจัย มทร.พระ นคร ฉบับพิเศษ การประชุมวิชาการมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลครั้งที่ ๕ (๑๕-๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖).
- ภัทรวดี สว่างภพ. (๒๕๕๔). “ ความหมายของวีดิทัศน์” (ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก <http://www.l3nr.org>
- สืบค้นเมื่อ วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๔.มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (๒๕๕๓). พื้นฐานวิชาชีพ ศึกษาศาสตร์ หน่วยที่ ๑-๘. นนทบุรี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- โยธิน แสงวดี. (๒๕๕๑). “การวิจัยเชิงคุณภาพ”. กรุงเทพฯ:ศูนย์ศึกษาและฝึกอบรมการวิจัย.
- วรัทยา ธรรมกิตติภพ. (๒๕๕๘). แนวทางการจัดการเรียนการสอนตามแนวทางสมรรถภาพวิชาชีพ สาขางาน การ บัญชี หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช ๒๕๔๕ (ปรับปรุง.พุทธศักราช.๒๕๔๖) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์/กรุงเทพฯ.
- Naza๒๕๓๓๕, ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ,ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน, ๑ มิถุนายน๒๕๖๒ <http://naza25335.blogspot.com/p/5.html>
- สุภาพร อ้วนอง ,๒๕ เมษายน ๒๕๖๑ , ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, สืบค้นเมื่อ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ http://supapornouinong.blogspot.com/2018/04/blog-post_25.html
- กลุ่มบริหารการจัดการศึกษา ดอนทอง ๕๒ , ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓, สืบค้นเมื่อ ๑ มิถุนายน ๒๕๖๒ <http://dontong52.blogspot.com/>)

บรรณานุกรม

- วิมลสิทธิ์ ทรายางกูร. (๒๕๕๑). “พฤติกรรมมนุษย์กับสภาพแวดล้อม”. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อนงค์ อิงตระกูล.(๒๕๕๑) การประเมินโดยใช้แฟ้มสะสมงานรายวิชาบัญชีบริการระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เชียงใหม่, อรทัย มูลคำ และคณะ. (๒๕๕๒). การบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กรุงเทพฯ
- สมภาพ สุวรรณรัฐ. (๒๕๕๕). การพัฒนารูปแบบการจัดอาชีวศึกษาทางไกลในทศวรรษหน้าของประเทศไทย . มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์/กรุงเทพฯ.
- สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. ๒๕๕๕. “รายงานผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจการให้บริการด้านอุปกรณ์การศึกษาและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้” (ปีการศึกษา ๒๕๕๕),
- Mayer, R.E. (๒๐๑๑). Multimedia learning. New York : Cambridge University Press.